

Смирење- Пут ка спасењу

“О блажено смирење, ти си Божанствено, јер си повило небо и оваплотило се у човечанство и грехове целог света прикуцало на Крст. Моја душа дрхти - како могу да кажем било шта о твојој величанствености!”

Ево шта богомудри свети оци кажу о смирењу. Од њега потичу: кротост, љубазност, умилење, милосрђе, тихост, благопокорност. Смирени не показује радозналост за непојамне предмете, а горд жели да истражи дубину судбина Господњих. Смирени се не хвали природним даровима и гнуша се људских похвала: као човек одевен у свилену одећу, ако га неко прсне катраном, бежи да не би исфлекао своју скупочену одећу, тако и смирени бежи од људске славе. Својство смирења је виђење својих грехова, а у другима - добрих особина. Својство гордости је да види у себи само добро, а у другима само рђаво.

Ево још црта смирења: простота, отвореност и природност. А шта је смирење и како се оно рађа у души нико не може да објасни речима ако се човек томе не научи из искуства. Само од речи човек не може да га научи.

Ава Зосима је говорио о смирењу. Слушао га је учени софиста и питао: "Како ти себе сматраш грешним? Зар не знаш да си свет? Зар не знаш да имаш добродетељи? Јер видиш да испуњаваш заповести, а сматраш себе грешним?" А старац није знао шта да каже, само је говорио: "Не знам шта да ти кажем, али сматрам себе грешним." Софиста је инсистирао, желећи да сазна како ово може бити. И поново старац није знао шта да каже, одговарао је светом простодушносту: "Немој да ме смућујеш, заиста сматрам себе таквим."

Овде се налазио ава Доротеј и он је објаснио софисти да као што у наукама бива извесна навика и човек који је поседује не може да објасни како то ради, тако је и у смирењу. Ава Зосима је загрлио аву Доротеја и рекао: "Ти си схватио ствар, тако је као што си рекао." Софиста је остао задовољан и сложио се с њима.

Схишгуман Јован Валамски